

El rock sí existeix

The Gruixut's graven el seu segon disc, ara com a quartet, als estudis Soundclub de Salt, amb Lluís Costa com a productor i sense balades ni guitarres acústiques

Quan entrevistes The Gruixut's [<http://www.thegruixuts.com>] has d'anar amb compte amb les preguntes i no passar-te de graciós o en sortiràs escaldat. Un exemple: gravar un disc ara no és perdre una mica el temps? “En realitat, nosaltres el gravem només per als periodistes, que estan molt desfasats i són els únics que els interessen els discos. La

resta de la gent se'ls baixa gratis d'internet”. La banda empordanesa, però, continua dedicant força temps i esforços a enregistrar la seva música. Ara mateix fa ja cinc setmanes amb interrupcions i uns quinze dies efectius que graven el que serà el seu segon disc als estudis Soundclub [<http://www.myspace.com/soundclubstudio>], de Salt, amb el seu màxim responsable, Lluís Costa, com a productor, o The Producer, segons la nova nomenclatura gruixuda. El disc encara no té títol –és “probable” que es bategi com un dels temes del disc: Que vénen els indies!-, però sí se sap que RGB Suports [<http://www.rgbmanagement.com>] el publicarà durant la segona quinzena de febrer.

Després d'haver guanyat el concurs Sona 9 i d'estrenar-se discogràficament amb Normalitzem el rock'n'roll, semblava que tot serien flors i violes per al grup baixempordanès, però no ha estat així: “El rock no existeix, ni a les ràdios públiques ni a les privades, ni tampoc a la televisió. Però encara és més greu que aquells que ens van donar el premi Sona 9, com ara Catalunya Ràdio, Icat FM i Ritmes.cat, després no ens han fet ni cas. Si ens ignoren, per què ens donen un premi? El que és cert és que a Icat FM només es programa música amable”. I la música de The Gruixut's és qualsevol cosa menys amable.

Real com la vida mateixa Durant la conversa a l'estudi de Lluís Costa, mentre aquest exerceix de productor assenyat i aposta pel tema que hauria d'obrir el disc i funcionar com a single –Quina nit de Fires–, els tres Gruixut's presents reflexionen sobre la possibilitat que el disc es vengui amb aquest adhesiu a la portada: “No conté ni balades ni guitarres acústiques”. Improbable. El que sí és real com la vida mateixa és la història que narra Quina nit de Fires: “Explica una experiència que vaig tenir a les Fires de Girona de l'any passat. Era un dimarts i vam sortir a fer un volt amb uns amics... I ja no recordo res més: només que vaig aparèixer l'endemà al llit, a casa dels meus pares. Sí, és una mica com Resacón en las Vegas, però a Girona”, explica Carles Sendra, guitarra i veu del quartet que ara formen The Gruixut's, després de la recent deserció del seu guitarrista solista, Albert Serrano, que ha posat en marxa el seu propi trio, però continua vinculat a The Rock'n'Roll

Brothers, el grup de versions que inclou també tots els altres membres de The Gruixut's. La banda es completa amb Toni Molina (bateria), Adrià Castells (baix) i Jordi Anticó (guitarra i veu). Amb dues guitarres en comptes de tres, el so i la intensitat de The Gruixut's es mantenen inalterables, entre el rock clàssic, la música surf -l'instrumental Instrusemental- i un sentit de l'humor que serveix per denunciar les campanyes contra la grip A (Epidèmia), la manca de previsió contra les nevades del febrer passat (Sitiat al cul del món), la televisió escombraria (Tot per l'audiència) i la necrofília que fa vendre discos després de morts a molts músics oblidats (Quan sigui mort). La síndrome dels trentaEntre els onze temes del nou disc, també hi ha Tens més vicis que en Maradona, una cançó sobre la síndrome tan habitual de veure com, a partir dels trenta anys, o comences a tenir fills i una vida convencional, o acabes com el rar de la colla.

“Està molt bé aquest disc. Farà les delícies dels nostres milions de fans”, diuen amb molta conya davant d'un panorama que es presenta força negre, amb pocs concerts, sense suport mediàtic ni polític -l'Institut Ramon Llull els va denegar una subvenció per anar al festival texà South by Southwest, que els havia seleccionat per tocar-hi-, i amb internet gairebé com a únic aliat: ara mateix es pot seguir dia a dia el procés de gravació del disc a través d'un videoblog [<http://www.thegruixuts.com/videoblog>].

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 28-12-2010 Pàgina 41

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/350308-el-rock-si-existeix.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss